

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2003/56 WA

in de klacht nr. 2003.1081 (030.03)

ingediend door:

hierna te noemen 'klaagster',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klaagster is op 20 januari 1997 tijdens een EHBO-cursus vanuit gehurkte houding ten val gekomen door een duw van een medecursist. Laatstgenoemde heeft het risico van aansprakelijkheid bij verzekeraar verzekerd. Verzekeraar heeft de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het voorval erkend.

De klacht

Door klaagsters val op 20 januari 1997 is letsel aan haar rug ontstaan. Bij brief van 2 oktober 2000 legde haar vorige belangenbehartiger aan verzekeraar de uitgangspunten voor van de financiële afwikkeling van de schade van klaagster. Zoals in de brief is aangegeven kende zij voor het ongeval geen ziekteverzuim en was er geen sprake van uitval. In de brief wordt verwezen naar het rapport van 28 januari 2000 van de orthopedisch chirurg die door partijen als onafhankelijk expert is ingeschakeld. In de brief wordt aangegeven dat de orthopedisch chirurg erg in het midden heeft gelaten of en zo ja wanneer de klachten en beperkingen ook zouden zijn ontstaan als klaagster het ongeval niet was overkomen en dat hij het aannemelijk vindt dat haar rug door het ongeval is geforceerd en dat gedacht moet worden aan een co-incidentie waardoor de klachten en afwijkingen eerder manifest zijn geworden en dat de val de klachten mogelijk heeft geluxeerd. In de brief wordt, mede gelet op het rapport van de orthopedisch chirurg, als meest zuivere optie een beperking in de looptijd tot 2007 terzake van verlies aan verdienvermogen en vergoeding voor huishoudelijke hulp voorgesteld.

Een brief van 25 oktober 2000 van de belangenbehartiger van klaagster aan verzekeraar bevat een opgave van schadeposten om te komen tot een minnelijke schaderegeling. Hierbij wordt aangegeven dat het verlies van verdienvermogen en

2003/56 WA

de kosten van huishoudelijke hulp worden beperkt tot 10 jaar na het ongeval, dus tot 2007. Laatstgenoemde schadeposten bedragen f 149.500,-.

In een brief van 24 april 2001 stelt verzekeraar dat zo van ongevalsklachten moet worden gesproken deze van zeer tijdelijke aard moeten zijn geweest en dat als al van verlies van verdienvermogen gesproken moet worden dit dan zeer gering is.

Om aan deze discussie een einde te maken, heeft de belangenbehartiger van klaagster bij brief van 2 oktober 2001 verzekeraar verzocht om aan de orthopedisch chirurg de volgende vraag te stellen: "Wanneer cliënte het ongeval niet zou zijn overkomen, wanneer zou cliënte dan voor haar werk zijn uitgevallen?". Verzekeraar meende echter dat deze vraag door de orthopedisch chirurg niet te beantwoorden is. In reactie daarop heeft de belangenbehartiger van klaagster gesteld dat de vraag of de orthopedisch chirurg deze vraag kan beantwoorden een geheel medische is en buiten de beoordeling van verzekeraar valt en dat de weigering om de vraag voor te leggen onbegrijpelijk en onredelijk is. In de verdere discussie daarover stelde verzekeraar dat de vraag niet aan een orthopedisch chirurg maar aan een arbeidsdeskundige gesteld moet worden. De belangenbehartiger van klaagster heeft toen zelf bij brief van 4 februari 2002 aan de orthopedisch chirurg de navolgende aanvullende vraag gesteld: "Kunt u een inschatting geven van de datum waarop (klaagster) voor haar werk zou zijn uitgevallen, indien (klaagster) het ongeval niet zou zijn overkomen?"

Bij brief van 7 maart 2002 antwoordde de orthopedisch chirurg: "In een vergelijkbare situatie van een minder fraaie tussenwervelschijf op niveau L5-S1 en ook L4-5 zijn er genoeg mensen die misschien wel eens van tijd tot tijd klachten hebben maar nooit voor hun werk zullen uitvallen. (...) Het antwoord op uw vraag zou enerzijds kunnen zijn een dag, twee weken, drie maanden of vier jaar of misschien wel nooit. Het enige correcte antwoord op uw vraag is in feite: "neen"."

In een brief van 2 april 2002 aan verzekeraar heeft de belangenbehartiger van klaagster aangegeven dat de brief van de orthopedisch chirurg niet de (strikte) opvatting van verzekeraar bevestigt dat als al sprake is van verlies aan verdienvermogen dit gering is. Immers de orthopedisch chirurg geeft aan dat de datum van verlies aan verdienvermogen niet exact te bepalen is. Dit dient dan de basis te zijn voor een schikking. Een redelijk schikkingsvoorstel is namens klaagster gedaan bij brief van 25 oktober 2002, waarbij is voorgesteld het aantal jaren van verlies aan verdienvermogen tot 10 (tot 2007) te beperken.

Verzekeraar bleef echter bij zijn starre houding en ging op geen enkele wijze in op de namens klaagster aangedragen argumenten.

Klaagster is dan ook van mening dat verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad. Diens standpunt dat ook zonder ongeval uitval zou hebben plaatsgevonden is niet redelijk. De orthopedisch chirurg stelt dat klaagster, als het ongeval haar niet was overkomen, misschien over een dag, twee weken, drie maanden of vier jaar of misschien wel nooit zou zijn uitgevallen. Verzekeraar houdt geen rekening met de mogelijkheid dat zij zonder ongeval nimmer zou zijn uitgevallen. Dat geen exacte datum is aan te geven had het uitgangspunt moeten zijn voor een regeling. Klaagster heeft een redelijk voorstel gedaan, waarbij het aantal jaren waarvoor verlies aan verdienvermogen wordt gevorderd, beperkt is tot 10. Ook is door verzekeraar niet meegenomen dat zij voor het ongeval nimmer is uitgevallen op haar werk. Hij had dan ook niet zonder onderbouwing, gelet op de rapportage en de aanvulling daarop en de gestelde feiten en omstandigheden, een verzoek tot overleg over een redelijke termijn naast zich neer mogen leggen en het strakke, onredelijke en niet onderbouwde

2003/56 WA

standpunt mogen handhaven dat geen verlies aan verdienvermogen bestaat als gevolg van het ongeval.

Het standpunt van verzekeraar

Klaagster is op 20 januari 1997 bij een EHBO-herhalingscursus in gehurkte houding, bij wijze van corrigerende maatregel, geduwd door een andere cursiste en is daarbij gevallen. Gesteld wordt dat klaagster hierdoor blijvend rugletsel en schade heeft opgelopen. Aansprakelijkheid is erkend, maar betwist wordt dat dit voorval tot blijvende problematiek in de rug heeft geleid.

Daar klaagster al voor het ongeval onder behandeling was voor rugklachten, heeft de medisch adviseur van klaagsters belangenbehartiger een expertise laten verrichten door een orthopedisch chirurg. Deze stelde vast dat de feitelijke blijvende invaliditeit als direct dan wel indirect ongevalsgevolg 0% van de gehele persoon bedraagt. De medisch adviseur van verzekeraar concludeerde uit de beschikbare medische gegevens dat er geen enkele reden was om invaliditeit of beperkingen ten gevolge van het ongeval aan te nemen. Op grond van dit advies heeft verzekeraar de omvang van de geclaimde schade dan ook betwist. In totaal heeft hij aan voorschotten een bedrag van € 10.210,- (f 22.500,-) betaald. Hij meent, gezien de medische informatie dat eigenlijk van ongevalsgevolgen geen sprake is, dat klaagster hiermee ruimschoots schadeloos is gesteld.

Klaagsters belangenbehartiger heeft een aanvullende vraag aan de orthopedisch expert voorgelegd, namelijk of deze kon inschatten op welke datum klaagster voor haar werk zou zijn uitgevallen indien haar het ongeval niet was overkomen. De expert antwoordde dat hij deze vraag vanuit zijn vakgebied niet kon beantwoorden. De medisch adviseur van verzekeraar deelde mee dat, gezien de duidelijke rapportage van de orthopedisch chirurg, geen enkele aanleiding bestond tot het stellen van aanvullende vragen, omdat de klachten van klaagster niet aan het ongeval zijn te wijten.

Het door klaagsters belangenbehartiger als schikkingsvoorstel geclaimde bedrag van € 75.140,- (f 165.586,-), dat uitgaat van een verlies aan verdienvermogen gedurende 10 jaar, is gelet op het advies van de medisch adviseur niet realistisch.

Het commentaar van klaagster

Klaagster heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, haar klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Klaagsters belangenbehartiger heeft aan de orthopedisch chirurg de navolgende aanvullende vraag gesteld: "Kunt u een inschatting geven van de datum waarop (klaagster) voor haar werk zou zijn uitgevallen, indien (klaagster) het ongeval niet zou zijn overkomen?". De orthopedisch chirurg heeft daarop geantwoord: "In een vergelijkbare situatie van een minder fraaie tussenwervelschijf op niveau L5-S1 en ook L4-5 zijn er genoeg mensen die misschien wel eens van tijd tot tijd klachten hebben maar nooit voor hun werk zullen uitvallen. (...) Het antwoord op uw vraag zou enerzijds kunnen zijn een dag, twee weken, drie maanden of vier jaar of misschien wel nooit. Het enige correcte antwoord op uw vraag is in feite: "neen"." Klaagster meent aan dit antwoord te kunnen ontleenen dat verzekeraar niet zonder nadere onderbouwing en zonder overleg het door klaagsters belangenbehartiger gedane voorstel tot afwikkeling van de schade, dat uitgaat van een verlies aan verdienvermogen gedurende 10 jaar, had mogen afwijzen.

2003/56 WA

2. De orthopedisch chirurg heeft in zijn eerder uitgebrachte rapport vermeld dat de feitelijke blijvende invaliditeit van klaagster als direct dan wel indirect ongevalsgevolg 0% van de gehele mens bedraagt. Verzekeraar heeft dit rapport tot uitgangspunt kunnen nemen. Op grond van het rapport heeft verzekeraar in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat hij ter vergoeding van door klaagster geleden schade kon volstaan met betaling van € 10.210,- (f 22.500,-) dat reeds door hem, bij wijze van voorschot, was voldaan. Het antwoord van de orthopedisch chirurg, hiervoor vermeld onder 1, bracht hierin geen verandering. Door het innemen van dit standpunt heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 6 oktober 2003 door Mr. F.H.J. Mijnsen, voorzitter, Mr. H.C. Bitter, Mr. B. Sluijters, Drs. D.F. Rijkels, arts, en Dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. F.H.J. Mijnsen)

De Secretaris

(Mr. S.N.W. Karreman)